ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2011, č. j. OAM-3463/VL-01-LE05-R2-2000, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 10. 2012, č. j. 28 Az 21/2011 – 110,

takto:

I. Kasační stížnost proti **výroku I.** rozsudku krajského soudu **se zamítá.**

II. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 10. 2012, č. j. 28 Az 21/2011 - 110 **se** v rozsahu **výroků II. a III. zrušuje** a věc **se vrací** uvedenému soudu v tomto rozsahu k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 13. 12. 2000 žádost o udělení azylu, které žalovaný vyhověl a rozhodnutím ze dne 3. 8. 2002 mu udělil azyl podle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V daném období vystupoval pod nepravou identitou, jako ukrajinský občan O. K. (nar. x), pod tímto jménem mu byl také udělen azyl.

[2] Dne 27. 8. 2010 dal Útvar pro odhalování organizovaného zločinu (dále jen „ÚOOZ“) žalovanému podnět k zahájení řízení o odnětí azylu žalobci s tím, že žalobce byl dne 24. 8. 2010 zadržen na základě mezinárodního zatýkacího rozkazu vydaného ukrajinskými státními orgány na osobu V. P., přičemž bylo zjištěno, že O. K. a V. P. je jedna a táž osoba. Mezinárodní zatýkací rozkaz byl vydán pro podezření ze spáchání trestného činu vraždy, kterého se měl žalobce dopustit v roce 1992 na Ukrajině.

[3] Žalovaný na základě tohoto podnětu zahájil s žalobcem řízení o odnětí azylu, v němž rozhodl (v záhlaví specifikovaným rozhodnutím), že se mu azyl podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu odnímá a zároveň že se mu neuděluje doplňková ochrana dle § 14a a § 14b téhož zákona. Rozhodnutí o odnětí azylu zdůvodnil tím, že žalobce uváděl v řízení o žádosti o udělení azylu ze dne 13. 2. 2000 nepravdivé údaje o své totožnosti a dalších závažných okolnostech svého života a důvodech odchodu z vlasti, které významným způsobem ovlivnily rozhodnutí o udělení azylu. Učinil tak úmyslně, s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, které krajský soud vyhověl. V záhlaví specifikovaným rozsudkem rozhodl tak, že výrokem I. zrušil napadené správní rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a konečně výrokem III. stanovil žalovanému povinnost zaplatit zástupci žalobce náhradu nákladů řízení spojených s jeho zastoupením v částce 12.120 Kč. Proti rozsudku krajského soudu nyní brojí žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu

[5] Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku nejprve konstatoval, že v době, kdy o azyl požádal žalobce, projednával celou řadu žalob státních občanů Ukrajiny, kteří v žádosti předestřeli příběh téměř totožný s příběhem žalobce – mělo se jednat o podnikatelské subjekty, které se dostaly do konfliktu s mafií obvykle kvůli tzv. „výpalnému“. Žadatelé svorně tvrdili, že pomoc u orgánů policie nehledali, neboť tato je s mafií provázána a efektivní ochrany by se tak nedočkali. Dle soudu lze obecně říci, že správní orgán nebyl takto odůvodňovaným žádostem nakloněn a azylově relevantní důvody v tvrzeních žadatelů neshledával. Stejně tak se v tomto konkrétním časovém úseku sjednotila i judikatura krajských soudů a Nejvyššího správního soudu. Podle krajského soudu se případ žalobce tak, jak jej správnímu orgánu v roce 2000 předložil, žádným zásadním způsobem neodlišuje od případů žadatelů o udělení azylu přišedších z Ukrajiny, kterým při obdobných tvrzeních a za stejné společensko-politické a bezpečnostní situace v zemi původu vyhověno nebylo. Krajský soud tak neměl, s ohledem na „velmi skromné“ odůvodnění rozhodnutí z roku 2002, možnost usoudit, jaké okolnosti přivedly žalovaného k závěru, že žalobce naplnil podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu. Tyto úvahy soud považoval za podstatné rovněž s ohledem na tvrzení učiněná žalobcem v průběhu soudního

řízení, podle nichž důvodem pro udělení azylu byla jeho spolupráce s orgány BIS a ÚOOZ (přičemž za účelem prokázání těchto tvrzení navrhl výslech tří bývalých pracovníků ÚOOZ).

[6] K argumentaci žalovaného, že podrobnější odůvodnění rozhodnutí o udělení azylu nebylo zapotřebí, neboť žalobcově žádosti bylo vyhověno, krajský soud opětovně zdůraznil, že byť měl k dispozici veškeré informace, kterými disponoval správní orgán, nebyl schopen bez dalšího postihnout, v čem spočívala specifičnost žalobcova případu, pro kterou bylo jeho žádosti vyhověno. Dle soudu „*mínil-li by správní orgán vážně tento svůj postoj, pak by do svého rozhodování v těchto typech řízení vnášel prvky libovůle a nepředvídatelnosti*“.

[7] Žalobce již v řízení zahájeném v roce 2000 zmiňoval problémy s mafií Doněcké oblasti a v řízení o odnětí mezinárodní ochrany uváděl jméno R. A., tedy na Ukrajině velmi vlivné osoby, se kterou se dostal do „podnikatelského konfliktu“ v roce 1995. Žalovaný tak dle soudu mohl tušit, že se zřejmě nejedná o obvyklý případ střetu dvou podnikatelů, a měl věnovat dokazování důkladnější pozornost. Krajský soud připustil, že „striktní výklad“ § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu při zjištění okolností umožňujících jeho aplikaci by při obvyklé situaci prostor pro další úvahy nedával. Celý příběh žalobce je ovšem dle přesvědčení krajského soudu natolik „netypický“, že je potřeba vyvrátit či potvrdit žalobcova tvrzení a v souvislosti s nimi rovněž jeho obavy. Za nezodpovězené a důkazně nepodložené označil dvě otázky: a) zda byla důvodem udělení azylu v roce 2002 spolupráce s BIS a ÚOOZ a b) zda s ohledem na neměnné tvrzení žalobce o obavách z reakcí podnikatele, se kterým se dostal na Ukrajině do konfliktu a který je napojen na mafii, lze skutečně usuzovat na možnost bezpečného návratu žalobce do vlasti.

[8] Na žádnou z těchto otázek krajský soud nemohl s ohledem na zatímní důkazní situaci v řízení nalézt přesvědčivou odpověď. Tvrzení žalobce o důvodech a podstatě udělení azylu by mohlo objasnit důvody, pro které žalobce skrýval svoji totožnost a nezmínil své působení u policie. Teprve po podrobném prověření této otázky bude mít správní orgán dostatek informací pro vysvětlení žalobcova přístupu k řízení v roce 2000 a úvahám, zda je právě v tomto konkrétním případě odnětí azylu namístě. I kdyby však žalovaný po doplnění dokazování usoudil, že odnětí azylu je důvodné, ale zároveň by se věrohodným způsobem prokázala pravdivost tvrzení žalobce, pak by závěry hodnotící jeho návrat jako možný a neodporující § 14a zákona o azylu dle soudu nemohly obstát.

[9] Krajský soud na závěr konstatoval, že se správní orgán nedostatečně vypořádal s otázkou, zda vydaným rozhodnutím nedošlo k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a to v souvislosti s právem na respektování soukromého a rodinného života žalobce.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

[10] Stěžovatel předně namítl, že sám žalobce v řízení o odnětí azylu potvrdil, že v ČR v minulosti užíval nepravou totožnost a zmínil i nové okolnosti, jež správnímu orgánu neuvedl v řízení o udělení azylu v roce 2002. Žalobcovo jednání tak naplnilo hypotézu

ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, což mu neponechalo žádný prostor pro správní uvážení. Stěžovatel tak neměl jinou možnost, než žalobci azyl odejmout. Krajský soud jej ale nezákonně nutí k tomu, aby se zabýval „dalšími úvahami“, které jdou nad rámec zmíněného zákonného ustanovení.

[11] Stěžovatel dále napadá závěry soudu ohledně odůvodnění rozhodnutí o udělení azylu žalobci dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán dospěl v roce 2002 k závěru, že s přihlédnutím k informacím o v té době aktuální situaci na Ukrajině, zohlednění skutečností, které žalobce vedly k odchodu z vlasti, povaze ohrožení, kterému by byl vystaven, a následcích případného návratu na Ukrajinu, byl dán důvod k udělení azylu. Odůvodnění pozitivního rozhodnutí ve věci azylu (dnes mezinárodní ochrany) bylo plně v souladu s ustálenou správní praxí a výklad soudu, který konstatoval, že nebyl schopen postihnout, v čem spočívala specifičnost žalobcova případu, je vyjádřením toliko subjektivního a nepodloženého názoru soudu. Navíc se dle stěžovatele jedná o nepřípustný zásah do pravomoci správního orgánu. Stěžovatel rovněž poukázal na § 68 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle nějž není třeba odůvodňovat rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví. Podrobné odůvodnění udělení azylu dle stěžovatele není žádoucí také z důvodu možné návodnosti pro další žadatele o udělení mezinárodní ochrany (odkázal přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2007, č. j. 6 Azs 18/2007 – 76). Výroky soudu o prvcích libovůle a nepředvídatelnosti rozhodovací praxe správního orgánu označil stěžovatel za „dehonestující“.

[12] K tvrzením žalobce o jeho spolupráci s BIS a ÚOOZ stěžovatel namítl, že jej uvedl až v řízení před soudem, i když mu nic nebránilo v tom, aby tak učinil již dříve. Jedná se o jasně účelové tvrzení, které měl soud odmítnout jako nepřípustné skutkové novum. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 As 6/2009 - 79. Soud měl tvrzení žalobce odmítnout jako nepřípustné tím spíše, že bývalí zaměstnanci ÚOOZ nemají a neměli nic společného se správním orgánem, který v roce 2002 rozhodl o udělení azylu. Vzhledem k ustanovení § 55 odst. 2 správního řádu a s ohledem na fakt, že se jedná o osoby, jež dle sdělení žalobce již nevykonávají své funkce, je jejich výslech správním orgánem, který označil soud za žádoucí, „nadbytečný a nesmyslný“.

[13] Dle stěžovatele odůvodnění napadeného rozsudku neobstojí, neboť soud nevzal v úvahu všechny skutečnosti, jež vyšly v řízení najevo a své závěry opřel toliko o subjektivní hodnotící soudy, nemající oporu ve zjištěném stavu věci. V souvislosti s tím pokládá stěžovatel za nesprávné i použití internetové encyklopedie Wikipedie, neboť tento informační zdroj není možno považovat za věrohodný a použitelný v řízeních ve věci mezinárodní ochrany, jelikož jde o kýmkoliv upravovaný a neověřovaný internetový systém.

[14] K závěru soudu ohledně nutnosti podrobněji posoudit, zda nejsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany, stěžovatel namítl, že se v rozhodnutí o odejmutí azylu dostatečně zabýval všemi okolnostmi jeho případu a situací na Ukrajině, s cílem zjistit možnou existenci hrozící vážné újmy v případě návratu žalobce do vlasti. Pokyn soudu, aby znovu vyslechl žalobce k jeho obavám a tvrzenému konfliktu, shledává stěžovatel odporujícím povinnosti soudu vycházet ze zjištěného skutečného stavu věci. V

průběhu řízení, a to nejenom během pohovoru, ale i kdykoliv jindy, měl žalobce možnost uvést všechny skutečnosti, které považoval za důležité z hlediska posouzení svého případu. V průběhu správního řízení o odnětí azylu vymezil žalobce svými tvrzeními rozsah zkoumání svého azylového příběhu, ukládat správnímu orgánu zabývat se novými, neověřitelnými, sděleními, není tudíž v souladu se zásadou tzv. povinnosti tvrzení, již respektuje konstantní a nerozporná judikatura NSS (rozsudek NSS č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, ze dne 7. 12. 2005).

[15] Stěžovatel dále namítl, že na str. 11 správního rozhodnutí se zabýval i otázkou možného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy a neposoudil jej jako důvod relevantní z pohledu § 14a zákona o azylu.

[16] Soud se dle názoru stěžovatele dopustil také nepřípustné ingerence do jiného řízení (extradičního), neboť hodnotil některé skutečnosti z tohoto řízení. Navíc i v rámci extradičního řízení se příslušné orgány zabývají otázkou nepřípustnosti vydání osoby do cizího státu.

[17] Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost pokládá stěžovatel vzájemné postavení výroků II. a III. kasační stížností napadeného rozsudku soudu. Výrokem II. rozsudku rozhodl soud, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů. Výrokem III. ale soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení spojených s jeho zastoupením a žalovanému správnímu orgánu uložil povinnost uvedené náklady řízení zaplatit.

[18] Žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (č. 933/2006 Sb. NSS). Zde Nejvyšší správní soud shromáždil výčet typových případů, v nichž se může jednat o přijatelnou kasační stížnost. Jako jeden možný případ uvedl situaci, kdy se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Takový případ nastal i v nynější věci, v níž jde (kromě jiného) o určení podmínek, za nichž lze odejmout azyl azylantovi, který před jeho udělením uvedl nepravdivé údaje anebo zamlčel určité skutečnosti. Je tedy třeba podat bližší výklad § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, k čemuž Nejvyšší správní soud ve své dosavadní rozhodovací činnosti neměl příležitost. Kasační stížnost je proto přijatelná a Nejvyšší správní soud může přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu.

[20] Kasační stížnost proti výroku I. napadeného rozsudku (kterým krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele a vrátil mu věc k dalšímu řízení) není důvodná. Důvodné jsou pouze námitky proti výroku o nákladech řízení před krajským soudem.

IV.1 Odejmutí azylu z důvodů dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu

[21] Krajský soud ve svém rozsudku předně zpochybnil závěr stěžovatele o nutnosti odejmout žalobci azyl. Stěžovatel k tomu v kasační stížnosti namítl, že žalobcovo jednání naplnilo hypotézu ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, což mu neponechalo žádný prostor pro správní uvážení; o dané otázce tak nemohl rozhodnout jinak. Dle stěžovatele jej krajský soud nezákonně nutí k tomu, aby se zabýval „dalšími úvahami", které jdou nad rámec zmíněného zákonného ustanovení.

[22] Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se azyl udělený z důvodu podle § 12 téhož zákona odejme, *„jestliže před jeho udělením azylant uvedl nepravdivé údaje anebo zamlčel skutečnosti podstatné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí."* Stěžovatel naplnění dikce citovaného ustanovení spatřuje v tom, že žalobce vystupoval v původním azylovém řízení, které vyústilo v rozhodnutí o udělení azylu v roce 2002, pod nepravou totožností. Správnímu orgánu měl navíc zamlčet zásadní skutečnosti o svém pobytu na Ukrajině, o pracovním zařazení u ukrajinské policie a o svém spojení s kriminálními strukturami. Dle stěžovatele tak učinil úmyslně a ve snaze ovlivnit výsledek svého řízení o udělení azylu.

[23] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že považuje za nesporné, že žalobce v původním řízení o udělení azylu vystupoval pod falešnou identitou. Skutečnost, že jeho pravé jméno zní V. P., prokazuje jednak ve správním spisu založený znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví antropologie, ze dne 24. 8. 2010, zpracovaný Policií ČR, Kriminalistickým ústavem Praha, jednak jde o skutečnost, kterou sám žalovaný v nynějším správním i soudním řízení potvrdil.

[24] Jak dále Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, žalobce v řízení o žádosti o azyl podané v roce 2000 uváděl, že na území České republiky pobývá od roku 1996, z Ukrajiny odešel, neboť v souvislosti s jeho podnikáním v Kyjevě (provozovaném od roku 1990) začal mít v průběhu roku 1995 problémy s mafií, která po něm požadovala finanční prostředky. Žalobce tlaku kriminálních struktur nejprve odolával, avšak poté, co proběhl pokus o jeho únos a kdy zjistil, že mafie na jeho usmrcení vypsala odměnu, Ukrajinu opustil. Popřel, že by byl na Ukrajině někdy trestně stíhán, nebo že by měl problémy s policií, s výjimkou opakovaných kontrol, které u něj policie v roce 1995 prováděla. Pomoc u policejních orgánů se ani nepokoušel vyhledat, neboť policie s mafií spolupracuje. Obával se, že v případě návratu mu hrozí smrt, neboť odměna na jeho hlavu stále trvá.

[25] V průběhu řízení o odnětí azylu, které stěžovatel zahájil na základě podnětu ÚOOZ v roce 2010, stěžovatel uvedl, že jeho problémy na Ukrajině začaly v roce 1991. Tehdy pracoval u policie a kandidoval do oblastního zastupitelstva v Doněcké oblasti, načež jej kontaktovali „lidé kolem R. A." a nabízeli mu spolupráci s jejich „klanem". Žalobce tuto spolupráci odmítl. Poté žalobce odešel od policie a začal podnikat. Podařilo se mu zprivatizovat cihelnu, kterou ale chtěl ovládnout uvedený „klan", a tak ji musel prodat. Několikrát byl terčem pokusů o atentát, stříleli po něm, vyhodili jeho auto do vzduchu atd. Pak odešel do Kyjeva, kde opět podnikal, ale uvedená skupina z Doněcké oblasti postupně „dobývala pozice" i v Kyjevě, a tak neměl klid ani tam. Cítil stálý tlak, který byl ještě umocněn skutečností, že byl bývalým policistou. Poté, co se jeho tehdejší manželce narodila dcera, se rozhodl odejít (i s rodinou) z Ukrajiny. Doklady na jméno O. K. mu již

v roce 1994 pomohli obstarat jeho známí u policie. K dotazu, proč v původním azylovém řízení hovořil pouze o problémech, které měl s mafií v roce 1995 v Kyjevě, uvedl, že nechtěl prozradit svou původní identitu, měl stále strach z lidí ze skupiny R. A. a obával se, jaký by byl výsledek azylového řízení, kdyby všechny tyto skutečnosti odhalil. Dále poukázal na to, že R. A. je v současnosti na Ukrajině velmi vlivnou osobou. Uvedl, že poté, kdy se na Ukrajině „lidé z doněckého klanu" dostali k moci, se jej pokusili kontaktovat v České republice. To však odmítl a následně se dozvěděl, že opět usilují o jeho život a že si na něj dokonce objednali nájemného vraha. Domnívá se, že by za tím mohl stát právě zmiňovaný R. A., s nímž byl před odchodem z Ukrajiny v dlouhodobém konfliktu. K obvinění z vraždy, pro které byl na něj vydán mezinárodní zatýkací příkaz, uvedl, že by z jeho strany byla „velká blbost", kdyby někoho zastřelil svou služební zbraní (jak se uvádí v obvinění), neboť na Ukrajině si lze zbraň obstarat velice rychle a levně. Okolnosti, za nichž byl tento zatýkací rozkaz vydán, pak mají svědčit o tom, že jej na Ukrajině někdo skutečně „chce dostat".

[26] V soudním řízení žalobce svá skutková tvrzení dále doplnil. Uvedl, že azyl mu byl udělen s ohledem na jeho spolupráci s ÚOOZ a s Bezpečnostní informační službou (dále jen „BIS"). K prokázání těchto tvrzení navrhl provést důkaz výslechem tří svědků, bývalých detektivů ÚOOZ, kteří by mohli osvětlit, jakým způsobem mu byl azyl udělen.

[27] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že žalobce skutečně v řízení o udělení azylu uvedl nepravdivé údaje (zejména ohledně své totožnosti) a zároveň zamlčel některé skutečnosti relevantní pro azylové řízení (působení u policie, podnikání v Doněcké oblasti atd.).

[28] Jak však Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje (a stěžovatel si toho bezpochyby musí být vědom), zákon o azylu nelze vykládat izolovaně, ale souladně s Úmluvou o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen „Ženevská úmluva") a s unijním azylovým právem, v daném případě zejména se směrnicí Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice"). K uvedeným povinnostem viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 – 101.

[29] Důvody odnětí azylu uvedené v jednotlivých ustanoveních § 17 zákona o azylu zpravidla odpovídají tzv. pozastavujícím klauzulím („cesačním klauzulím") obsaženým v čl. 1C Ženevské úmluvy a v čl. 11 kvalifikační směrnice. V případě některých důvodů tomu tak ale není – konkrétně se jedná o důvody dle § 17 odst. 1 písm. a), h), i) a j) zákona o azylu, které sice mají oporu v čl. 14 kvalifikační směrnice, avšak dle některých doktrinálních prací lze mít pochybnosti o jejich souladu s Ženevskou úmluvou. Nejproblematičtější jsou z tohoto hlediska důvody dle písm. i) a j), kterých se však posuzovaná věc nijak nedotýká, a tak se k nim Nejvyšší správní soud nebude nyní blíže vyjadřovat (blíže viz Kosař, D., Molek, P., Honusková, V. et al. 2010. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, str. 263-271).

[30] Důvod odnětí azylu dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu má oporu v čl. 14 odst. 3 písm. b) kvalifikační směrnice, podle nějž členský stát může odejmout postavení uprchlíka státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti, jestliže po přiznání postavení uprchlíka zjistí, že *„její nesprávné popsání nebo neuvedení skutečností, včetně použití padělaných dokumentů, mělo na přiznání postavení uprchlíka rozhodující vliv*“ (zvýraznění doplněno soudem). Na rozdíl od zákona o azylu, dle nějž k odejmutí azylu postačí, aby azylant zamlčel skutečnosti *podstatné* pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí (v případě uvedení nepravdivých údajů zákon míru jejich významu dokonce nekvalifikuje vůbec), kvalifikační směrnice vyžaduje, aby se jednalo o skutečnosti (ať již nesprávně uvedené, nebo naopak zamlčené) mající *rozhodující vliv* na přiznání postavení uprchlíka (českou právní terminologií azylanta).

[31] Také komentářová literatura k čl. 14 odst. 3 písm. b) kvalifikační směrnice zdůrazňuje, že ne každé uvedení nepravdivých údajů nebo zamlčení určitých skutečností může vést k odnětí postavení uprchlíka. Žadatel o azyl musí uvést objektivně nepravdivé údaje (respektive zamlčet objektivně existujících skutečnosti) s úmyslem oklamat správní orgán rozhodující o jeho žádosti a jeho jednání musí mít rozhodující vliv na výsledek řízení, tj. bez něj by k udělení azylu nedošlo. I v případě užití falešných dokumentů žadatelem o azyl tak je třeba hodnotit všechny okolnosti daného případu a nelze dovozovat, že tato skutečnost sama o sobě představuje důvod k odnětí azylu [Hailbronner, K (ed.). 2010. *EU Immigration and Asylum Law. Commentary on EU Regulations and Directives*. München: C. H. Beck, Hart Publishing, str. 1132-1133; obdobně UNHCR. 2005. *Annotated Comments on the EC Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004*, str. 29-30 (dostupné na http://www.unhcr.org)]. Důkazní břemeno k prokázání toho, že jsou uvedené podmínky splněny, leží na státu, který uprchlíkovi azyl odnímá, přičemž důkazní standard by měl být velmi vysoký (Barnes, J. 2007. *A manual for Refugee Law Judges relating to European Council Qualification Directive 2004/83/EC and European Council Procedures Directive 2005/85/EC*. Haarlem: International Association of Refugee Law Judges, str. 29). Jakýkoliv jiný výklad, například že odnětí azylu dle čl. 14 odst. 3 písm. b) kvalifikační směrnice [respektive dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu] slouží jako jakýsi „trest za procesní faul“ cizince v řízení o udělení mezinárodní ochrany, by byl v rozporu s Ženevskou úmluvou (*Zákon o azylu. Komentář*, op. cit., str. 266).

[32] Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, podle níž krajskému soudu nepříslušelo zabývat se otázkou, z jakých důvodů byl žalobci v roce 2002 udělen azyl. Zodpovězení této otázky je naopak klíčové pro posouzení, zda byly v řízení zahájeném v roce 2010 dány důvody k jeho odnětí. Bez dostatečných znalostí o tom, za jakých okolností došlo k udělení azylu, nelze o jeho odnětí podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu rozhodnout.

[33] V nynějším případě je rozhodnutí o udělení azylu žalobci z roku 2002 odůvodněno způsobem, že z něj nelze usoudit, jaké konkrétní skutečnosti vedly správní orgán k závěru o naplnění v zákoně vymezených podmínek pro udělení azylu. O to pečlivěji měl stěžovatel vysvětlit vazbu mezi nepravdivými údaji sdělenými žalobcem, případně údaji, které žalobce opomněl sdělit v původním řízení o udělení azylu, a důvody, pro něž byl žalobci azyl udělen. Jinak nelze důvodnost odejmutí azylu podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu posoudit. Nejvyšší správní soud zároveň souhlasí s krajským soudem, že

z nyní posuzovaného rozhodnutí stěžovatele o odejmutí azylu, ani ze správního spisu zahrnujícího také podklady rozhodnutí o udělení azylu žalobci v roce 2002, není uvedená vazba patrná.

[34] Pro Nejvyšší správní soud (stejně jako pro krajský soud) je překvapivé, že žalobci byl na základě azylového příběhu v podobě, v jaké je zachycen ve správním spise, udělen v roce 2002 azyl. Zdejšímu soudu není ani v nejmenším zřejmé, jak tento příběh vybočuje z řady jiných ukrajinských žadatelů o azyl z téže doby, kteří prezentovali v zásadě tytéž příběhy a kterým správní orgán azyl zpravidla neuděloval. Žádosti ukrajinských občanů o azyl zdůvodněné problémy při podnikání, vydíráním ze strany ukrajinské mafie atd. byly v této době velmi časté a stěžovatel je rutinně posuzoval jako účelové žádosti podávané osobami, které jsou *de facto* ekonomickými migranty. Nejvyššímu správnímu soudu je tato skutečnost dobře známa z jeho úřední činnosti, neboť v inkriminovaném období čelil nápadu značného množství kasačních stížností podávaných právě takovými neúspěšnými žadateli o azyl. Proto by zdejší soud očekával, že stěžovatel vysvětlí, v čem spočívala specifičnost žalobcova případu. Nic takového však stěžovatel neučinil, a to ani v původním azylovém řízení v roce 2002, ani v nynějším řízení, stejně jako v navazujícím soudním řízení. Ilustrativní je v tomto směru vágnost vysvětlení podaného v kasační stížnosti. Dle stěžovatele došlo v roce 2002 k udělení azylu žalobci *„s přihlédnutím k informacím o v té době aktuální situaci na Ukrajině, zohlednění skutečností, které žalobce vedly k odchodu z vlasti, povaze ohrožení, kterému by byl vystaven, a následcích případného návratu na Ukrajinu“*. Za těchto okolností lze jen těžko hodnotit, jaký vliv by na výsledek původního azylového řízení mělo, kdyby v něm žalobce uvedl všechny skutečnosti, které uvedl nově až v řízení o odnětí azylu, respektive v následném soudním řízení.

[35] K námitce stěžovatele, že je jeho výlučnou pravomocí rozhodovat o udělení azylu a že do ní krajský soud svými požadavky nepřípustně zasahuje, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Důvody k udělení azylu jsou v zákoně vymezeny za použití neurčitých právních pojmů, přičemž judikatura zdejšího soudu ve vztahu k výkladu neurčitých právních pojmů správními orgány dovozuje, že soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví nepřísluší, aby provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 – 62). To však neznamená, že možnosti správního orgánu při interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu jsou bezbřehé. Soudu přísluší posuzovat, zda je taková interpretace v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Interpretace neurčitého právního pojmu správním orgánem zejména nesmí být v rozporu s požadavky plynoucími pro činnost veřejné správy z ústavního pořádku České republiky, nesmí tedy vést například k porušení zákazu diskriminace, nesmí být projevem libovůle atd.

[36] Projevem posledně zmíněného požadavku (tj. zákazu libovůle) na zákonné úrovni je zásada předvídatelnosti rozhodování správního orgánu. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tak správní orgán na jednu stranu dbá o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, na druhou stranu je ale povinen dbát také o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo

podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Argumentace krajského soudu zákazem libovůle tedy není žádnou „dehonestací názoru správního úřadu“, jak expresivně namítá stěžovatel, ale připomínkou požadavku, který představuje jednu ze základních zásad správního řízení.

IV.2 Odůvodnění rozhodnutí o udělení azylu

[37] Stěžovatel svůj postup dále hájil odkazem na § 68 odst. 4 správního řádu, podle nějž odůvodnění správního rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví [obdobně viz § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), za jehož účinnosti bylo vydáno předmětné rozhodnutí stěžovatele o udělení azylu žalobci].

[38] Z judikatury Nejvyššího správního soudu však plyne, že ustanovení procesních předpisů, která jako výjimku z pravidla umožňují neodůvodnit rozhodnutí, je třeba vykládat restriktivně. Nemají absolutní povahu a před jejich aplikací je nutno nejdříve uvážit možný zásah do právní sféry účastníka řízení nebo třetí osoby a možnost a pravděpodobnost přezkumu rozhodnutí. Ač mohou být v konkrétním případě formálně splněny podmínky podle ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu, okolnosti případu si mohou odůvodnění, alespoň částečné, vyžadovat. Rozhodnutí, u nichž procesní úprava nestanoví povinnost jejich odůvodnění, jsou zpravidla rozhodnutími, která významně nezasahují do práv účastníků řízení ani třetích osob a u nichž není ani předpoklad jejich dalšího přezkoumání. Postup předcházející vydání takových rozhodnutí a jejich důvody jsou zcela zjevné a odůvodnění takových rozhodnutí by nebylo přínosné ani pro účastníky, neboť by mělo pouze formální charakter. Smyslem zákonem stanovené možnosti neodůvodnit rozhodnutí je tedy zjednodušení postupu správního orgánu nebo soudu, není-li odůvodnění vzhledem k výše uvedeným okolnostem potřeba. Toto zjednodušení však nemůže vést k omezení právní ochrany osoby, která se domnívá, že byla rozhodnutím zkrácena na svých právech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 111/2010 - 163).

[39] Obdobně Nejvyšší správní soud ve vztahu k § 55 odst. 4 s. ř. s. konstatoval, že přes splnění zákonných podmínek podle uvedeného ustanovení nelze některá rozhodnutí s ohledem na jejich význam a možný výrazný zásah do práv účastníka řízení řadit mezi rozhodnutí, která nemusí obsahovat odůvodnění (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 4. 2006, č. j. 8 As 21/2005 – 101). Shodně judikoval Ústavní soud ve vztahu k § 169 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Skutečnost, že určité rozhodnutí nemusí být v obecné rovině vždy odůvodněno, podle Ústavního soudu ještě neznamená, že konkrétní okolnosti případu si nebudou žádat, aby soud své rozhodnutí odůvodnil (nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2193/10, a ze dne 3. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 346/09; oba dostupné na http://nalus.usoud.cz).

[40] Komentářová literatura k ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu dokonce dovozuje, že uvedené ustanovení lze aplikovat jen v jednoduchých věcech, v nichž právní úprava při splnění stanovených podmínek v zásadě nepřipouští jiné řešení, než které správní orgán přijal. V jiných věcech, například pokud vydání rozhodnutí závisí na výkladu neurčitých právních pojmů, by rozhodnutí mělo obsahovat odůvodnění vždy, už jen proto, aby

nedocházelo k porušování zásady předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, vyjádřené v § 2 odst. 4 správního (viz Vedral, J. 2012. *Správní řád. Komentář*. Praha: BOVA POLYGON, str. 614).

[41] Rozhodování o udělení některé z forem mezinárodní ochrany rozhodně není rozhodováním v „jednoduchých věcech". Správní orgán posuzuje splnění řady podmínek, které zákon vymezuje za použití neurčitých právních pojmů, v zákoně užité pojmy je třeba vykládat souladně s Ženevskou úmluvou a s unijním azylovým právem, existuje k nim bohatá a leckdy komplikovaná judikatura nejen vnitrostátních, ale i mezinárodních soudů atd. Navíc, jak je zdejšímu soudu známo z jeho úřední činnosti, rozhodovací praxe stěžovatele je v některých případech poměrně nekonzistentní (o čemž ostatně svědčí i nyní posuzovaná věc). Ze všech uvedených důvodů považuje Nejvyšší správní soud za vhodné, aby stěžovatel svá meritorní rozhodnutí vydávaná v řízeních o žádosti o udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval i v případech, kdy žadatelům vyhoví. A to zejména tehdy, pokud se jedná o rozhodnutí ve věci úspěšného žadatele, jehož zemí původu je taková země, u které je pozitivní rozhodnutí spíše neobvyklé.

[42] K argumentaci stěžovatele obavou, že rozhodnutí o udělení azylu se stanou jakýmsi „návodem" pro další žadatele o azyl, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel má dostatek možností, jak se v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vypořádat s tvrzeními žadatelů, která by případně shledal být účelovými a v naznačeném smyslu inspirovanými azylovými příběhy úspěšných žadatelů o azyl (může zpochybnit věrohodnost azylového příběhu konkrétního žadatele apod.). Ostatně i v současné době mohou žadatelé o mezinárodní ochranu „čerpat" z judikatury krajských soudů a Nejvyššího správního soudu, která zahrnuje mnoho rozhodnutí, v nichž soudy shledaly, že v konkrétním případě uváděl účastník řízení azylově relevantní důvody.

IV.3 Ostatní kasační námitky týkající se merita věci

[43] K námitce, podle níž se krajský soud vůbec neměl zabývat tvrzeními uplatněnými žalobcem až v soudním řízení a měl odmítnout související důkazní návrhy žalobce, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[44] Stěžovatel poukázal na rozsudek ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 As 6/2009 – 79, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že nelze obecně „*připustit, aby si účastník správního řízení ponechával jisté důkazní prostředky v záloze a uplatňoval je až v řízení před soudem a účelově tak přenášel dokazování před soud, zejména jde-li o zpochybnění zásadních skutečností.*" Obdobně zdejší soud opakovaně judikuje, že není cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu a že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení" v plné apelaci (rozsudky ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, a ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99). Zmiňovaná rozhodnutí však zároveň zdůrazňují, že přezkum aktů správních orgánů ve správním soudnictví je založen na principu tzv. plné jurisdikce, což má ten důsledek, že za určitých okolností je možno uvádět nová skutková tvrzení a navrhovat důkazy k jejich prokázání až v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. „*Soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti*

a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám“ (rozsudek č. j. 1 As 32/2006 – 99). Obdobně dovodil rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, že *„[ž]alobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl.*“

[45] Krajský soud připustil nová skutková tvrzení uvedená žalobcem až v soudním řízení (ohledně jeho údajné spolupráce s BIS a ÚOOZ). S tímto postupem v kontextu nyní posuzovaného případu Nejvyšší správní soud souhlasí, a to předně s ohledem na závažnost těchto tvrzení. Pokud by se ukázaly být pravdivé, pak by bylo zcela pochopitelné, že žalobce nejprve váhal se sdělením takto citlivých informací a že se k němu uchýlil teprve v momentu, kdy mu byl azyl skutečně odebrán. Nejvyšší správní soud nepovažuje tato tvrzení ani za „zjevně účelová“, jak namítá stěžovatel. Naopak, s ohledem na všechny okolnosti posuzované věci (okolnosti udělení azylu žalobci v roce 2002, žádost o jeho extradici na Ukrajinu podaná v roce 2010 za účelem prošetření vraždy, které se měl dopustit v roce 1992, skutečnosti uváděné žalobcem ohledně jeho aktivit na Ukrajině a konfliktů, do kterých se měl dostat s R. A., v současné době čelním ukrajinským podnikatelem a politikem atd.) se zdejšímu soudu nejeví, že by tato tvrzení nemohla mít reálný podklad. Oficiálně, dle litery zákona, by sice BIS či ÚOOZ neměly mít žádný vliv na to, zda Ministerstvo vnitra určitému žadateli udělí některou formu mezinárodní ochrany. Avšak soudci Nejvyššího správního soudu nežijí ve slonovinové věži, aby mohli přistoupit na argumentaci stěžovatele, že uskutečnění žalobcem předestřeného scénáře je zcela vyloučeno.

[46] Nutno dodat, že pochybnosti krajského soudu o tom, zda stěžovatel ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav, by zjevně byly dány i bez ohledu na tato (v řízení před krajským soudem poprvé uplatněná) tvrzení (k tomu viz zejména část rozsudku IV.1 výše).

[47] Stěžovatel dále zpochybnil postup krajského soudu spočívající v tom, že použil internetovou encyklopedii Wikipedie. Dle stěžovatele není možné tento informační zdroj považovat za věrohodný. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že podle § 125 o. s. ř. ve spojitosti s § 64 s. ř. s. mohou jako důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci. Obecně tedy není vyloučeno ani provádění dokazování obsahem internetových stránek. Přitom je samozřejmě třeba vždy pečlivě vážit, nakolik lze považovat obsah dané internetové stránky za věrohodný a jakou mu lze v konkrétním případě přiznat výpovědní hodnotu. Stěžovatel má pravdu v tom, že obsah Wikipedie, s ohledem na způsob jeho utváření, nemusí být vždy zcela spolehlivý. Krajský soud však z Wikipedie čerpal toliko informace o tom, kdo je R. A., tedy že jde o vlivného ukrajinského podnikatele a politika s kontroverzní minulostí. Jedná se o informace, které lze jistě snadno ověřit (a případně vyvrátit) za pomocí jiných informačních zdrojů, což ale stěžovatel nepožaduje. Stěžovatel nijak nerozporuje obsah takto zjištěných skutečností. Nejvyšší správní soud tak neshledal na popsaném postupu krajského soudu nic nezákonného.

[48] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěry krajského soudu ohledně nutnosti případného nového posouzení otázky doplňkového ochrany. Jestliže se však Nejvyšší správní soud ztotožnil s krajským soudem v tom, že stěžovatel nedostatečně zjistil skutkový stav ve vztahu k posouzení možnosti odejmout žalobci azyl, pak je nutno (s ohledem na okolnosti nynější věci) dovodit, že pokud správní orgán po doplnění skutkových zjištění opětovně dospěje k tomu, že je na místě žalobci azyl odejmout, bude muset nově zhodnotit rovněž otázku možného udělení doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud nicméně v nynější fázi řízení nijak nepředjímá, jaký by měl být výsledek takového posouzení.

[49] Stěžovatel dále namítl, že se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval otázkou možného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy. K tomu zdejší soud uvádí, že stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že rodinné vazby cizince nemohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však plyne opačný závěr. Odkázat lze například na rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, a dále na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy citovanou ve zmiňovaných soudních rozhodnutích. Zdejší soud se tak ztotožňuje rovněž se závěry krajského soudu ohledné této otázky.

[50] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, podle níž se krajský soud dopustil nepřípustné ingerence do extradičního řízení. Krajský soud toliko poukázal na to, že průběh tohoto řízení vedeného s žalobcem nasvědčuje (v kontextu s dalšími skutečnostmi) tomu, že se „*nejedná o běžnou osobu*“ (str. 11 napadeného rozsudku). Krajský soud však zároveň zdůraznil, že v nynějším řízení nelze posuzovat správnost a zákonnost postupu v extradičním řízení. Krajský soud tedy do extradičního řízení nijak nezasáhl, pouze přihlédl k jeho průběhu při hodnocení žalobcem v nynějším řízení uplatněných námitek, což bezpochyby možné je.

IV.4 Nepřezkoumatelnost výroků o nákladech řízení před krajským soudem

[51] Výrokem č. II. rozhodl krajský soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zároveň však výrokem č. III. stanovil žalovanému povinnost zaplatit zástupci žalobce náhradu nákladů řízení spojených s jeho zastoupením v částce 12.120 Kč. Uvedené výroky jsou tak zjevně ve vzájemném rozporu, což činí rozsudek krajského soudu v rozsahu těchto výroků nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

V. Závěr a náklady řízení

[52] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele týkající se merita věci (tedy námitky směřující vůči výroku I. napadeného rozsudku) nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost proti výroku I. jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Důvodnou naopak shledal kasační stížnost proti výrokům o nákladech řízení před krajským soudem, proto v rozsahu výroků II. a III. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyššímu

správnímu soudu totiž nepřísluší rozhodovat o nákladech řízení před krajským soudem (s výjimkou případů uvedených v § 110 odst. 3 s. ř. s.).

[53] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch (za úspěch ve věci, a to ani částečný, přitom Nejvyšší správní soud nepovažoval, že žalovanému vyhověl v otázce nákladů řízení před krajským soudem). Žalobce byl úspěšným účastníkem řízení, avšak žádné náklady řízení mu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu